

‘The thing about books,’ she said,
‘is that they help you to imagine a life bigger
and better than you could ever dream of.’

“ลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของหนังสือ” เธอเอ่ย
“ก็คือมันช่วยให้เราจินตนาการถึงชีวิตที่ยิ่งใหญ่กว่า
และดีกว่าที่เราจะสามารถฝันถึง”

— ฮิวี วูดส์

words
words without boundaries

ร้านหนังสือที่หายไป

The Lost Bookshop

อีวี วูดส์
เขียน

ศรวิศา แมบไพบุลย์
แปล

“ถ้าลูกเอียงศีรษะฟัง” พ่อเคยบอกฉันครั้งหนึ่ง
“ลูกจะได้ยินหนังสือที่อายุมากหน่อย
กระซิบความลับของพวกมันออกมา”
-อีวี วูดส์

การอ่านดีใจรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

จะดีสักเพียงใดหากเราได้พบร้านหนังสือพิเศษที่สามารถเปลี่ยนชีวิตพังทลายให้ดีขึ้นได้

ปี 1921...โอพาสีน หญิงสาวอายุ 21 ปีตัดสินใจหนีออกจากบ้าน เนื่องจากถูกพี่ชายจับคลุมถุงชน เพียงเพื่อจะยกฐานะของครอบครัว ปัจจุบัน...มาร์ธา หญิงสาวที่โดนสามีทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ หลบหนีมายังดับลินเพื่อมองหาสถานที่ที่เธอจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ ส่วนเฮนรี นักวิชาการหนุ่มเดินทางมายังดับลินเพื่อตามหาบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ด้วยหวังว่ามันจะทำให้คนรอบข้างยอมรับในตัวเขาเสียที ทั้งสามไม่เคยรู้สึกว่าได้ใช้ชีวิตของตัวเองอย่างเต็มที่ เพราะต่างก็กำลังหลบหนีการถูกจองจำ เพื่อออกตามหาบางอย่างที่ดีกว่า

ทว่าเบื้องหลังการผจญภัยของพวกเขา นั้น กลับมีร้านหนังสือลับแลแห่งหนึ่งที่คอยสานร้อยอดีตให้เข้ากับปัจจุบัน ความทรงจำให้เข้ากับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มันคอยรำยมนตร์เพื่อบอกทางให้เหล่าผู้หลงทาง และร่วมเป็นพยานให้กับเรื่องราวความรัก ความเจ็บปวด การสูญเสีย และการยืนหยัดต่อสู้ของพวกเขา

ทั้งสามจะเจอสิ่งที่ตัวเองตามหาหรือไม่...หากอยากรู้คำตอบกันแล้ว ก็เชิญมาร่วมเดินทางค้นหา ร้านหนังสือที่หายไป แห่งนี้ไปด้วยกัน

คำนำผู้แปล

เรื่องราวทุกเรื่องมีความทรงจำอันงดงามซ่อนอยู่ และสถานที่ทุกแห่งล้วนมีเรื่องราวหรือความเป็นมาซ่อนอยู่ แต่ไม่ใช่ทุกแห่งและทุกเรื่องที่จะมีเวทมนตร์และความลับซ่อนอยู่

บางครั้ง ความทรงจำจากอดีตก็ทำให้เรื่องราว กาลเวลา และผู้คน ที่ปรากฏตัวในสถานที่แห่งหนึ่ง มีชะตากรรมที่ทับซ้อน เชื่อมโยง และผูกร้อยเกี่ยวพันกันดุจรายมนตร์ แต่บางครั้ง เวทมนตร์ก็คือมือที่มองไม่เห็น คอยชักนำและควบคุมอยู่เบื้องหลังเรื่องราวเหล่านั้นจริง ๆ

หากชอบเรื่องราวสนุก ๆ ที่มีองค์ประกอบของปริศนา ความลับจากอดีต หนังสือหายาก ห้องสมุดโบราณ ร้านหนังสือเก่า บ้านที่มีห้องใต้หลังคาและห้องใต้ดิน การผจญภัยข้ามประเทศ และจินตนาการอันบรรเจิดของผู้เขียน หนังสือเล่มนี้ก็คือตัวเลือกที่ใช่สำหรับคุณ

ขอให้มีความสุขกับการอ่านค่ะ

ศรรรวิศา

แต่ผู้รักหนังสือทุกท่าน

ทดลองอ่าน

บทนำ

ท้องถนน จำผ่นของดัลลินในวันอันเยือกเย็นของช่วงฤดูหนาว ไม่ใช่สถานที่ที่เด็กชายจะเดินอ้อยอิ่ง เว้นแต่ว่าเด็กชายคนนั้น จะกดจุกแหม่นหน้าต่างร้านหนังสือที่น่าหลงใหลที่สุด แสงสว่าง ที่ส่องประกายอยู่ข้างในและปกหนังสือหลากหลายสีสันร้องเรียกแก สัญญาว่าจะมอบเรื่องราวแห่งการผจญภัยและการหลบหนีให้ ในร้านอัดแน่นไปด้วยของแปลกตาและของกระจุกกระจิก อย่าง บัลลูนลมร้อนขนาดจิ๋วที่ลอยอยู่เกือบแตะเพดาน กล้องดนตรี รูปม้าหมุนและนกกลไกที่หมุนวนพลางส่งเสียงกังวานไส่อยู่ข้างใน สุขภาพสตรีในร้านเห็นแกเข้าจึงกวักมือเรียกให้เข้าไป แก่สันตริระะ และหน้าแดงเล็กน้อย

“เดี๋ยวผมไปโรงเรียนสายชะ” แก่บ๊วยปากบอกผ่านกระจก เธอพยักหน้าและยิ้มให้ ดูเป็นมิตรเลยทีเดียว

“แค่นาทีเดียวแล้วกันนะชะ” เด็กชายเอ่ยหลังต่อสู้กับ แรงกระตุ้นให้เข้าไปข้างในอยู่สามวินาทีเต็มๆ

“นาทีเดียวก็นาทีเดียวจ๊ะ” เธออยู่หลังเคาน์เตอร์ กำลังหยิบ หนังสือออกจากกระดาดลังใบใหญ่ เธอเหลือบมองชายลื้อที่หลุดลุ่ย ผมเผ้าที่หาทางหลบหนีหิวมาได้สักพัก และถุงเท้าที่ไม่เข้าคู่กัน ของแก ก่อนจะยิ้มกับตัวเอง ร้านหนังสือของโอพาสีนคือแม่เหล็ก ดึงดูดเด็กชายและเด็กหญิงตัวน้อยๆ “หนูอยู่ชั้นไหนแล้วจ๊ะ”

“ประถมสามโรงเรียนเซนต์อิกเนเชียสครับ” แก่ตอบพลาง แหงมองเครื่องบินไม้ที่ห้อยลอยอยู่กลางอากาศลงมาจากเพดานโค้ง

“แล้วหนูชอบที่นั่นไหมจ๊ะ”

เด็กชายแค้นหัวเราะเมื่อคิดถึงโรงเรียน

เธอปล่อยให้แกพลิกดูหนังสือมายากลเล่มเก่า แต่ผ่านไปไม่นานเด็กชายก็เดินมาที่โต๊ะของเธอและเริ่มมองไปยังเครื่องเขียน

“ถ้าหนูอยากช่วยก็มาช่วยได้เลยนะ ฉันกำลังจะส่งบัตรเชิญมาร่วมงานเปิดตัวหนังสือล่ะจ๊ะ”

เด็กชายยกไหล่และเริ่มเลียนแบบวิธีพับจดหมายใส่ซองด้วยความกระตือรือร้นมากไปสักนิด แยกแยะมุมด้วยความพยายามทำให้รอยกระที่แผ่ตัวเหมือนหมุดาวอยู่บนแก้มเปลี่ยนรูปไป

“โอพาสินแปลว่าอะไรครับ” แกถาม ออกเสียงด้วยพยางค์ที่มากเกินไป

“โอพาสินเป็นชื่อจ๊ะ”

“ชื่อคุณเธอครับ”

“ไม่ใช่จ๊ะ ฉันชื่อมาร์ธา”

เธอบอกได้เลยว่าแกไม่พอใจกับคำตอบนั้นในฐานะคำอธิบาย

“ฉันเล่าเรื่องของเธอให้ฟังได้นะ ถ้าหนูอยากฟัง โอพาสินเองก็ไม่ชอบโรงเรียนเท่าไรหรอก ไม่ชอบกฎระเบียบด้วยจ๊ะ”

“หรือการถูกสั่งให้ทำนั่นทำนี่เธอฮะ” แกเสนอ

“โอ เธอไม่ชอบเรื่องนั้นมากเป็นพิเศษเลยละ” มาร์ธายิ้มอย่างรู้กัน “เอางี้ล่ะ หนูพับจดหมายพวกนั้นใส่ซองให้เสร็จส่วนฉันจะไปชงชา เรื่องราวดี ๆ นะเริ่มต้นด้วยชาเสมอจ๊ะ”

บทที่หนึ่ง

โอปาสิ่น

ลอนดอน ปี 1921

อัน ป่วยให้ฉันไล่ไปตามสันหนังสือ ให้ร่องลึกของปีกที่บีมุนพาผิวของฉันไปสู่บางสิ่งที่จับต้องได้ บางสิ่งที่ฉันเชื่อถือยิ่งกว่าเรื่องแต่งที่กำลังดำเนินอยู่เบื้องหน้า ฉันอายุ 21 และแม่ก็ตัดสินใจว่าถึงเวลาที่ฉันควรแต่งงานได้แล้ว ลินดอน พี่ชายของฉัน บังเอิญได้พบสิ่งมีชีวิตสมองกลางที่เพิ่งรับสืบทอดธุรกิจของครอบครัวมาเป็นธุรกิจนำเข้าอะไรสักอย่างจากสถานที่อันไกลโพ้นอะไรนี่แหละ ฉันแทบไม่ได้ฟังเลย

“ผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแกมีแค่สองทางเลือกเท่านั้นแหละ” แม่ประกาศขณะวางถ้วยกับจานรองแก้วไว้บนโต๊ะข้างเก้าอี้นุ่มของท่าน “ทางเลือกแรกคือแต่งงาน ส่วนอีกทางเลือกคือหาตำแหน่งที่รักษาความสูงศักดิ์ของตัวเองไว้ให้ได้”

“ความสูงศักดิ์เหอะคะ” ฉันเอ่ยทวนอย่างไม่อยากเชื่อเมื่อมองไปรอบ ๆ ห้องนั่งเล่นที่สีหลุดล่อนและผ้าม่านซีดจางแล้ว ฉันต้องชื่นชมในความทะนงตัวของท่าน แม่แต่งงานกับคนที่ต่ำศักดิ์กว่าและท่านก็พยายามทุกวิถีทางเพื่อย้ำเตือนพ่ออยู่ตลอดเวลาเพื่อว่าพ่อจะลืม

“ต้องทำตอนนี้อยู่หรือไง” ลินดอน พี่ชายของฉัน ถามมิลลิสบาร์เร็ตต์ แม่บ้านของเรา ซึ่งกำลังเก็บเศษชี้ออกจากเตาผิง

“มาตามสั่งให้จุดไฟ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงไม่แสดงความรู้สึกเกรงขามใดๆ มีลิสซิบาร์เรตต์อยู่กับเรามาตั้งแต่ฉันจำความได้ เธอจะรับคำสั่งจากแม่เท่านั้น และทำราวกับพวกเราที่เหลือเป็นพวกตมตุ่นไม่มีราคา

“ประเด็นของเรื่องคือแกต้องแต่งงาน” ลินดอนพูดซ้ำขณะเดินโซกโซกโดยทิ้งน้ำหนักลงบนไม้เท้าช่วยเดินไปอยู่อีกฟากห้อง เขาอายุมากกว่าฉัน 18 ปี ร่างกายซึกขวทังซึกเสียหายเพราะถูกสะเก็ดระเบิดในสงครามที่แฟลนเดอร์ และพี่ชายที่ฉันเคยรู้จักก็ถูกฝังอยู่ที่ไหนสักแห่งในสมรภูมินั้น ความน่าสะพรึงในแวตตาของเขาทำให้ฉันหวาดหวั่น และถึงจะไม่อยากยอมรับ ฉันก็กลัวเขามากขึ้นทุกที “เขาเป็นคู่ที่ดี เงินบำนาญของพ่อแทบไม่พอให้แม่ใช้ดูแลบ้านหลังนี้แล้ว แกควรเลิกหมกมุ่นกับหนังสือแล้วเผชิญหน้ากับความเป็นจริงสักที”

ฉันจับหนังสือแน่นขึ้น *วูธเธริงไฮตส์*¹ ฉบับพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาที่หาได้ยากเป็นของขวัญจากพ่อซึ่งมาพร้อมกับนิสัยรักการอ่านอย่างลึกซึ้ง ฉันพกหนังสือปกผ้าซึ่งสลักข้อความหลอกลวงด้วยตัวหนังสือเดินทองไว้บนสันหนังสือว่า “โดยผู้เขียนเจน แอร์”² ไว้ราวกับเป็นเครื่องราง ฉันกับพ่อเจอหนังสือเล่มนี้โดยบังเอิญที่ตลาดนัดในแคมเดน (นี่เป็นความลับที่เราไม่อาจบอกแม่ได้) ฉันมารู้ในภายหลังว่า สำนักพิมพ์ในอังกฤษของเอมิลี³ อนุญาตให้ใช้คำอ้างผิดๆ นี้เพื่อฉวยโอกาสทำเงินจากความล้มเหลว

¹ *Wuthering Heights*

² *Jane Eyre*

³ Emily Brontë (ปี 1818 - 1848) นักเขียนและกวีชาวอังกฤษ

เชิงพาณิชย์ของเจน แอร์ สภาพหนังสือไม่สมบูรณ์แล้ว ขอบปาก
ผ้าเปียกรุ่ย ปกหลังมีรอยบากรูปตัววี หน้ากระดาษเริ่มหลุดล่อน
เพราะด้ายที่เย็บเล่มเปียกบางจากอายุและการใช้งาน แต่สำหรับฉัน
ลักษณะทั้งหมดนี้ รวมถึงกลิ่นเหมือนควินซีการ์ของกระดาษ
ก็เหมือนยานเวลา บางทีเมล็ดพันธุ์อาจถูกฝังไว้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว
หนังสือไม่มีวันเป็นสิ่งที่มันดูเหมือนจะเป็น ฉันคิดว่าพ่อคงหวังว่า
นิสรักหนังสือจะปลูกฝังให้ฉันสนใจการเล่าเรียน แต่มันกลับ
ขับเคื่อนให้ฉันเกลียดห้องเรียนมากขึ้นก็เท่านั้น ฉันมีแนวโน้ม
จะใช้ชีวิตอยู่ในจินตนาการของตัวเอง ดังนั้น ทุกเย็นฉันจะวิ่ง
จากโรงเรียนกลับบ้านและขอให้พ่ออ่านหนังสือให้ฟัง พ่อเป็น
ข้าราชการพลเรือนและเป็นชายผู้ซื่อสัตย์ทั้งยังหลงใหลในการเรียนรู้
พ่อบอกเสมอว่าหนังสือเป็นมากกว่าข้อความบนกระดาษ มันคือ
ประตูไปสู่สถานที่อื่น ๆ และชีวิตอื่น ๆ ฉันหลงรักหนังสือและ
ข้อความนานาสารพันที่อยู่ข้างใน และทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะพ่อ
“ถ้าลูกเอียงศีรษะฟัง” พ่อเคยบอกฉันครั้งหนึ่ง “ลูก
จะได้ยินหนังสือที่อายุมากหน่อยกระซิบความลับของพวกมัน
ออกมา”

ฉันหยิบหนังสือเก่าซึ่งมีปกหนังลูกวัวและหน้ากระดาษที่
เปลี่ยนสีไปตามกาลเวลาออกมาจากชั้นหนังสือ ยกมันขึ้นแนบหู
แล้วหลับตาปี นึกภาพว่าตัวเองสามารถได้ยินความลับสำคัญๆ
ที่ผู้เขียนพยายามจะบอก แต่ฉันไม่ได้ยินเลย อย่างน้อยก็ไม่ได้ยิน
ถ้อยคำใดๆ

“ลูกได้ยินเสียงอะไรละ” พ่อถาม

ฉันรอ ปล่อยให้เสียงเข้าไปในหู

“หนูได้ยินเสียงทะเลค่ะ!”

เหมือนเอาเปลือกหอยมาแนบหู เสียงอากาศพัดผ่าน
หน้ากระตาดฯ พอยิ้มแล้วเอามือประคองแก้มฉัน

“มันหายใจเธอคะพ่อ” ฉันถาม

“ใช่แล้วจ๊ะ” พ่อตอบ “เรื่องราวกำลังหายใจ”

ตอนพ่อจากไปในที่สุดด้วยโรคไข้หวัดสเปนเมื่อปี 1918
ฉันนั่งอยู่กับท่านทั้งคืน จับมือเย็นเฉียบของท่านไว้ อ่านหนังสือ
เล่มโปรดของท่าน *เรื่องราวชีวิตส่วนตัวของเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์*⁴
โดยชาร์ลส์ ดิกเกนส์⁵ ให้ท่านฟัง ฉันคิดอย่างไรดียงสาวว่า
ถ้อยคำเหล่านั้นจะพาท่านกลับมา

“หนูไม่ยอมแต่งงานกับผู้ชายที่หนูไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้า
เพียงเพื่อรักษาสถานะการเงินของครอบครัวหรอก ความคิด
ทั้งหมดนี้ช่างบ้าบอสิ้นดี”

แปร่งทำความสะอาดหล่นลงจากมือของมิสซิสบาร์เรตต์
ขณะที่ฉันพูด และเสียงโลหะกระทบหินอ่อนก็ทำให้สีหน้าของ
พี่ชายฉันบิดเบี้ยว เขาเกลียดเสียงดังทุกรูปแบบ

“ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้!”

หญิงผู้นำสารข้อเข้าไม่ดีเอาจากๆ เธอต้องพยายามถึง
สามครั้งกว่าจะลุกขึ้นและออกจากห้องไป ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเธอ
หักห้ามใจไม่ให้กระแทกปิดประตูตามหลังได้อย่างไร

ฉันยืนกรานปฏิเสธต่อไป

“ถ้าหนูเป็นภาระของแม่กับพี่มากขนาดนั้น หนูก็จะย้าย
ออกไปค่ะ”

⁴ *The Personal History of David Copperfield*

⁵ Charles Dickens (ปี 1812 - 1870) นักเขียนชาวอังกฤษ

“แล้วคิดว่าจะไปไหนได้นั้นหรือ แก่ไม่มีเงินสักหน่อย”
แม่ซึ่งอยู่ในวัย 60 ชี้อุปเด้น ท่านพูดเสมอว่าการมีเงินนั้นเป็น
“เรื่องประหลาดใจเล็ก ๆ” ของครอบครัว ซึ่งจะฟังดูน่าเอ็นดู
ถ้าเผื่อฉันไม่รู้ว่แม่เกลียดเรื่องประหลาดใจ การเติบโตในบ้าน
ที่มีแต่ผู้ใหญ่ยิ่งเพิ่มแรงกระตุ้นให้ฉันอยากมีอิสระและออกไป
สัมผัสโลกยุคใหม่

“หนูมีเพื่อน” ฉันยืนกราน “หนูไปหางานทำก็ได้”

แม่ร้องเสียงแหลม

“โอ้วัย นางเด็กอกตัญญู!” ลินดอนคำรามพลางคว้าข้อมือ
ของฉันทะนะที่ฉันทพยายามจะลุกขึ้นจากเก้าอี้

“เจ็บนะ”

“ฉันจะทำให้แกเจ็บยิ่งกว่านี้อีก ถ้าแกไม่เชื่อฟัง”

ฉันพยายามสละบัดเชนออก แต่เขาจับไว้แน่น ฉันมองแม่
ซึ่งกำลังเพ่งพินิจพรมบนพื้นอย่างแน่วแน่

“เข้าใจแล้ว” ฉันเอ่ยเมื่อเข้าใจในที่สุดว่ตอนนี้ลินดอนคือ
หัวหน้าครอบครัว และเขาจะเป็นคนตัดสินใจ

“เข้าใจแล้วไง” เขายังคงจับข้อมือฉันไว้ พนมทหายใจ
เหม็นเปรี้ยวใส่หน้าฉัน “ถามว่เข้าใจแล้วไงต่อ”

ฉันสบตาเขาและพยายามดึงมือออกอีกครั้ง “ฉันจะไปพบ
คู่หมยคนนั้น”

“แกจะแต่งงานกับเขา” เขายืนยันกับฉันและปล่อยมือข้า ๆ

ฉันลูปกระโปรงลงและหนีบทหนังสือไว้ใต้เชน

“เอละ งั้นก็ตกลงตามนี้” ลินดอนเอ่ย สายตาเย็นชา
ของเขามองไปทีไหนสักแห่งเลยจากฉันไป “ฉันจะเชิญออสติน
มากินมื่อเย็นค่ำวันนั้นและทุกอย่างก็จจะเรียบร้อย”

“คะ พี่” ฉันเอ่ย ก่อนเดินกลับห้องนอนชั้นบน

ฉันค้นล้นชักบนสุดของโต๊ะเครื่องแป้งและเจอบูหรี่ที่ขโมยมาจากที่ซ่อนของมิลลิสบาร์เรตต์ในครัว จากนั้นก็เปิดหน้าต่างแล้วจุดบุหรี่สูบเข้าไปช้า ๆ และยาวนานเหมือนผู้หญิงสวดสังหารในภาพยนตร์ ฉันนั่งที่โต๊ะเครื่องแป้งและวางบุหรี่บนเปลือกหอยนางรมที่เก็บจากชายหาดเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว เป็นวันหยุดพักผ่อนที่สบายใจไร้กังวลกับเงิน เพื่อนสนิทของฉัน ก่อนที่เธอเองจะแต่งงานไป ถึงแม้ผู้หญิงสมัยนี้จะมีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงแล้ว แต่การแต่งงานที่ดีก็ยังถือเป็นทางเลือกเดียวของผู้หญิงอยู่ดี

ฉันแตะท้ายทอยตรงปลายผมของตัวเองขณะมองเงาสะท้อนในกระจก แม่เกือบเป็นลมเมื่อเห็นว่าฉันทำอะไรกับผมยาว ๆ ของตัวเอง “หนูไม่ใช่เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ อีกต่อไปแล้วนี่คะ” ฉันบอกแม่ แต่ฉันเชื่อคำพูดนั้นจริงๆ หรือเปล่านะ ฉันจำเป็นต้องเป็นสาวสมัยใหม่และจำเป็นต้องเสียง แต่เมื่อไม่มีเงิน ฉันจะทำอะไรได้อีกนอกจากเชื่อฟังผู้ใหญ่ในบ้าน ตอนนี้เองที่คำพูดของพ่อผุดขึ้นมา...หนังสือเป็นเหมือนประตูไปสู่สถานที่อื่น ๆ ฉันมองไปยังชั้นหนังสืออีกครั้งและสูบบุหรี่เข้าไปอีกคำใหญ่

“เนลลี่ บลาย⁶ จะทำยังไงกันนะ” ฉันถามตัวเองอย่างที่มีกจะทำ สำหรับฉัน เธอคือแบบอย่างของความไม่คร่ำมเกรง - เธอเป็นนักข่าวอเมริกันรุ่นบุกเบิกที่ได้แรงบันดาลใจจากหนังสือ

⁶ Nellie Bly นามปากกาของเอลิซาเบท คาแครน (ปี 1864 - 1922)

ของจูลส์ เวิร์น⁷ และได้เดินทางรอบโลกในเวลาเพียง 72 วัน 6 ชั่วโมง และ 11 นาที เนลลีพูดเสมอว่าพลังงานที่นำมาใช้อย่างเหมาะสมในทิศทางที่เหมาะสมจะทำให้ทุกสิ่งสำเร็จลุล่วงได้ ถ้าเป็นเด็กผู้ชาย ฉันคงจะสามารถประกาศเจตนารมณ์ในการออกเดินทางท่องยุโรปครั้งใหญ่ก่อนแต่งงาน ฉันปรารถนาจะได้สัมผัสวัฒนธรรมที่แตกต่าง แม้จะอายุ 21 แล้ว แต่ฉันไม่เคยทำอะไรทั้งนั้น ไม่เคยเห็นอะไรทั้งสิ้น ฉันมองหนังสือของตัวเองอีกครั้งแล้วก็ตัดสินใจได้ ก่อนจะสูบบุหรี่จนหมดมวน

“คุณให้ฉันได้เท่าไรคะสำหรับของพวกนี้” ฉันมองขณะที่มิสเตอร์เทอร์ตันตรวจสอบหนังสือ *วูธเชอริงไฮด์ส* และ *คนค่อมแห่งโนเตรดาม*⁸ ฉบับปกแข็งของฉัน

เขาเป็นเจ้าของร้านไร้อากาศ ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นแคโถงทางเดินที่ยาวมาก ๆ และไม่มีหน้าต่างสักบาน ควันจากกล่องยาสูบของเขาทำให้อากาศหนืดข้นจนฉันเริ่มน้ำตาไหล

“สองปอนด์ และนั่นก็ถือว่าใจดีแล้วนะ”

“โอ๊ะ ไม่ได้ นะคะ ฉันต้องการเงินมากกว่านั้นมาก”

เขาเห็นหนังสือ *เรื่องราวชีวิตส่วนตัวของเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์* ของพ่อฉันแล้วเริ่มพลิกดูข้างในก่อนที่จะหันหน้า

“เล่มนั้นไม่ขายค่ะ มันมี...คุณค่าทางใจ”

⁷ Jules Verne (ปี 1828 - 1905) นักเขียนชาวฝรั่งเศส

⁸ *The Hunchback of Notre Dame*

“อา เล่มนี้สีที่น่าสนใจ คนเรียกกันว่า ‘ฉบับอ่าน’ เพราะ ดิกเกนส์อ่านหนังสือฉบับนี้ในกิจกรรมอ่านหนังสือในที่สาธารณะ” จมูกที่ใหญ่กับดวงตาหริ่เล็กทำให้มีสเตอร์เทอร์ตันดูคล้ายเบตเจอร์ หรือไม่ก็ตัวตุ่น เขาดมกลิ่นหนังสือล้ำค่าเล่มนั้นราวกับมันคือเห็ดทรัฟเฟิล

“คะ ฉันรู้ค่ะ” ฉันเอ่ย พยายามจะคว้าหนังสือเล่มนั้น คืบจากอุ้งมือละโมบนั่น แต่เขายังคงเอ่ยขึ้นชมต่อไปราวกับกำลังประกาศขายในงานประมูล

“เย็บเล่มอย่างประณีตด้วยปกหนังลูกวัวสีแดงเป็นเงา เป็นฉบับที่มีเสน่ห์มากเลยนะ ทั้งการเดินทองตรงสันหนังสือ ขอบกระดาษทุกแผ่นก็อาบสีทอง ไปยึดปกหน้ากับปกหลังเป็นลายหินอ่อนด้วย”

“หนังสือเล่มนั้นเป็นของขวัญจากพ่อของฉันค่ะ มันไม่ได้มีไว้ขาย”

เขามองฉันจากเหนือขอบแว่นตาอย่างพิจารณา “มิส...”

“มิสคาร์โลล์ค่ะ”

“มิสคาร์โลล์ นี่คือตัวอย่างของหนังสือหายากที่ถูกเก็บรักษา อย่างดีที่สุดเท่าที่ผมเคยจับต้องมาเลยทีเดียว”

“แล้วก็มีภาพประกอบของแฮบล็อต เค. บราวน์⁹ ด้วย เห็นคำว่าพิซที่เป็นนามปากกาของเขาไหมล่ะคะ” ฉันเสริมด้วยความภาคภูมิใจ

“ผมเสนอราคาให้ได้ 15 ปอนด์”

⁹ Hablot Knight Browne (ปี 1815 - 1882) นักวาดภาพประกอบ และศิลปินชาวอังกฤษ

โลกสงัดนั้นเช่นที่มักจะเป็นในวินาทีก่อนการตัดสินใจที่พลิกชีวิต เส้นทางหนึ่งคืออิสรภาพและอนาคตที่ไม่แน่นอน อีกเส้นทางคือกรงทอง

“20 ปอนด์ค่ะ มิสเตอร์เทอร์ตัน แล้วฉันจะยอมขาย”

เขาหรีดตาลงและเผยรอยยิ้มเพื่อนๆ ออกมา ฉันรู้อยู่แล้วว่าเขาจะยอมจำยอม เหมือนที่ฉันรู้ว่าฉันจะยอมอุทิศชีวิตเพื่อเอาหนังสือเล่มนั้นกลับคืนมา เมื่อมิสเตอร์เทอร์ตันหันหลังกลับฉันก็เก็บ *บุรุษเรอริงไฮตส์* ของตัวเองลงกระเป๋าก่อนจะเดินออกไป นั่นคือจุดเริ่มต้นอาชีพคนขายหนังสือของฉัน

ทดลองอ่าน

บทที่สอง

มาร์กา

ดัลลิน เก้าเดือนก่อน...

ครั้งแรก ที่มาถึงบ้านอิฐแดงสไตล์จอร์เจียนถนนฮาเพนนี่เลน ในคำที่เหน็บหนาวและมีดมืด พร้อมหยาดน้ำฝนที่หยดตึง ๆ จากลือแจ็กเก็ต ฉันไม่ได้วางแผนจะอยู่ที่นี้ต่อ เพราะน้ำเสียงของผู้หญิงที่รับโทรศัพท์ฟังดูไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย แต่ฉันก็ไม่มีที่อื่นให้ไปแล้ว ชำยังเหลือเงินเพียงน้อยนิด ฉันออกเดินทางจากอีกฟากของประเทศมายังดัลลินเมื่อหนึ่งสัปดาห์ที่แล้ว มันเริ่มต้นขึ้นที่ป้ายรถเมลล์อันโคดเดี้ยวหน้าหมู่บ้าน ฉันไม่รู้ตัวเอง นั่งอยู่ที่ป้ายรถเมลล์แห่งนี้นานแค่ไหน ไม่รู้ว่าอากาศหนาวหรืออุ่น และไม่รู้ว่ามีใครเดินผ่านไปมาหรือไม่ เพราะประสาทสัมผัสทุกส่วนของฉันตื้อตันจากแรงกระตุ้นอันท่วมท้น - แรงกระตุ้นที่บอกให้ไปจากที่นี่ซะ ตาขาวของฉันมองไม่ถนัด จึงไม่เห็นตอนรถเมลล์จอดลงในที่สุด ฉันเข้าไปหมดทั้งตัว และพอยับออกจากกำแพงหิน กระดุกซี่โครงก็ส่งเสียงโอดครวญ ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ยอมให้ตัวเองกลับไปคิดถึงที่นั่น ยังไม่ใช่ตอนนี้ แม้ตอนที่คนขับลงมาช่วยยกกระเป๋าแล้วมองมาเหมือนฉันเพิ่งหลบหนีออกมาจากสถานกักกัน ฉันก็ไม่ยอมให้ความคิดของตัวเองกลับไปคิดถึงที่แห่งนั้น

“ไปไหนเหอครับ” เขาถาม

ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

“ดับลินค่ะ” ฉันตอบ ดับลินอาจไกลมากพอแล้ว ฉันมองภูมิทัศน์ชนบทเคลื่อนผ่านหน้าต่าง ฉันโคตรเกลียดทุ่งนาพวกนั้นเลย แล้วก็เกลียดเมืองเล็กๆ ที่มีโรงเรียนหนึ่งโรง มีโบสถ์หนึ่งหลัง และมีผับเป็นโหลเมืองนี้ ความทึมเทาของมันทั้งน้ำหนักลงบนตัวฉัน ฉันคงพลอยหลับไปแน่ๆ เพราะฉันสะดุ้งขณะคิดว่าเขาทำอยู่บนตัวฉันอีกครั้ง – ฉันจึงยกมือขึ้นปิดหน้า ไม่รู้ว่าต้องปกป้องอะไรดี เขาเร็วเกินไป และเมื่อเขาคว้าเหล็กเขี่ยเตาผิงได้ ทุกอย่างก็หลุดลอยไปจากฉัน ทุกอย่างเลย ทุกความหวังอันไร้เงาและไร้เดียงสาที่ฉันมี ฉันเรียนรู้อะไรบางอย่างในช่วงเวลานั้น นั่นก็คือ เราอยู่บนโลกใบนี้ตามลำพัง ไม่มีใครมาช่วยเราได้ คนไม่ได้เปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน ไม่มาขอโทษขอโพยและเริ่มให้เกียรติเรา พวกเขาคือก้อนความเจ็บปวดรวดราวที่จะระบายใส่ใครก็ตามที่ระบายใส่ได้ ฉันจึงต้องช่วยให้ตัวเองรอดปลอดภัย

“ขอกาแฟกับแซนด์วิชอย่างชีสค่ะ” ฉันบอกบริการโดยเลือกสิ่งที่ถูกที่สุดในเมนู

เมื่อไม่มีโชคในการทำงานผ่านช่องทางออนไลน์ ฉันเลยคว่ำหนังสือพิมพ์ที่กองถื่นแล้วเริ่มเปิดไปยังหน้าหางาน นอนไฮสเทลไปแค่วันเดียว ฉันก็แทบหมดตัวแล้ว ตอนนั้นเองที่ฉันเห็นโฆษณาที่รับคนดูแลบ้าน พร้อมอาหารและที่พัก ฉันจึงกดโทร. ออก พอวันรุ่งขึ้นก็ได้มายืนอยู่หน้าบ้านได้บ้านที่ดูโอ้อวดอย่างยิ่ง แล้วก็เคาะประตูสีดำเงาแวบ มาตามโบเวน

ซึ่งเป็นชื่อที่เธอบอกให้ฉันเรียก ไม่เหมือนใครที่ฉันเคยเจอมาเลย เธอสวมผ้าพันคอชนกกับต่างหูเพชรเหมือนตัวละครจากละครโทรทัศน์ย้อนยุคเรื่องไหนสักเรื่อง ภายในห้านาที มาตามโบวเดนก็เล่าเรื่องราวสมัยที่เธอยังโลดแล่นอยู่ในโรงละครรอยัล เต็มร่วมกับคณะรอยัลเลิต์ดัล และร่วมแสดงในละครเก่าๆ ที่ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนให้ฟังแล้ว

“คนอื่นพูดกันว่าฉันประหลาด แต่ฉันก็ว่าพวกเขาน่าเบื่อดังนั้นมันก็แล้วแต่มุมมองของแต่ละคนนั่นแหละ เธอชื่ออะไรแล้วนะ”

“มาร์ทาค่ะ” ฉันเอ่ยซ้ำเป็นครั้งที่สามขณะเดินตามเธอลงบันไดไปยังห้องใต้ดิน มาตามโบวเดนถือไม้เท้าช่วยเดิน และถึงจะทำท่าเหมือนใช้งานมันอย่างจริงจัง แต่เธอก็ดูคล่องแคล่วทีเดียว ฉันเดาว่าเธออาจอยู่ในวัย 80 แต่ก็ดูไร้กาลเวลา – เป็นนักแสดงหญิงที่เลือกสวมบทบาทผู้ถูกหยุดเวลาไว้ตลอดกาล

“เออละ เด็กสาวคนล่าสุดที่อยู่ที่นี่มีความสุขมาก ๆ เลยนะ” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงเตือนว่าฉันก็ควรรู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน

มันมืดมาก ฉันมองอะไรไม่เห็นเลย นอกจากหน้าต่างครึ่งบานใกล้เพดานซึ่งสามารถมองเห็นเท้าของผู้คนเดินผ่านไปมาที่ระดับถนนได้ มาตามโบวเดนใช้ไม้เท้ากดสวิตช์ไฟ หลังจากตาพร่าไปชั่วขณะเพราะแสงจากหลอดไฟดวงใหญ่ในโคมไฟที่ห้อยลงมาจากเพดาน ฉันก็เห็นเตียงเดี่ยวที่มุมห้องกับตู้เสื้อผ้าที่ผนังฝั่งตรงข้าม มีครัวขนาดเล็กอยู่ข้างประตู ถัดจากพื้นที่ครัวไปเล็กน้อยมีประตูทอดไปสู่ห้องน้ำขนาดเล็กพร้อมฝักบัว เสื้อผ้ามันปูพื้นม้วนงอตรงขอบ กระดาษกรุฝ้าผนังก็เช่นกัน แต่ฉันกลับรู้สึกถึงความปลอดภัยได้ทันที มันเป็นพื้นที่ที่ฉันพูดได้ว่าเป็นของตัวเอง

ฉันสามารถปิดประตูและไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครพรางเข้ามา

“เป็นไง” มาตามโบวเดนถามพลางเลิกคิ้ว

“น่าอยู่มากค่ะ” ฉันตอบ

“มันแน่นอยู่แล้ว ฉันบอกเธอไปว่าอะไรล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้น แปลว่าฉันได้งานแล้วหรือคะ”

มาตามโบวเดนหรีตาสำรวจรูปลักษณะอันยับเยินของฉัน
ขอขอบคุณพระเจ้าที่สายตาเธอน่าจะแย่มาก เพราะเธอดูจะไม่เห็น
รอยบวมช้ำบนใบหน้าของฉัน หรือถ้าเห็น นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอ
รู้สึกรังเกียจ

“อ้อ ก็น่าจะอย่างนั้นละมัง” เธอยอมรับ “แต่อย่าได้ใจ
ไปล่ะ ฉันจ้างเธอก็เพราะไม่มีทางเลือกอื่นเท่านั้นแหละ ไม่มี
คนอื่นมาเลยสักคน เชื้อใหม่ล่ะ นั่นคือปัญหาของคนรุ่นเธอ
ไม่อยากทำงานสุจริตตอนกลางวัน อยากจะ ‘ตึก ๆ ตึก ๆ’ อะไรนั่น
กันหมดแล้วทุกวันนี้ คิดแต่จะจับเสือมือเปล่ากัน”

มาตามโบวเดนยังคงพูดไม่หยุดขณะเดินออกจากห้อง
และขึ้นบันไดไป ฉันค่อย ๆ นั่งลงบนเตียงและฟังเสียงสปริงที่
ลั่นเอี้ยดอี๊ดเหมือนแอ็กคอร์เดียนพังก ๆ อยู่ใต้ร่าง ถึงอย่างนั้น
ก็ไม่ใช่ไรเลย เพราะไม่มีใครจะหาตัวฉันเจอที่นี่ ฉันตั้งนาฬิกา
ปลุกไว้ที่เจ็ดโมง เห็นได้ชัดว่านายจ้างคนใหม่ของฉันคาดหวัง
“ประสบการณ์การกินอาหารอันยอดเยี่ยม” ในตอนเช้า และฉัน
ก็ต้องเสกมือเข้าระดับมิชลินสตาร์จากอะไรก็ตามที่มีในตู้เย็น
ฉันจะคิดเรื่องนั้นทีหลัง จากนั้นฉันก็พลีกลับไปอย่างมีความสุข
โดยไม่ทันได้เปลี่ยนเสื้อผ้าชั้น ๆ หรือปิดมู่ลี่หน้าต่างด้วยซ้ำ

ฉันลุกขึ้นนั่งทันทีที่ตื่นนอน ทำไมถึงได้สว่างขนาดนั้นะ ฉันอยู่ที่ไหนกัน แล้วทำไมนาฬิกาปลุกถึงได้ดังขึ้นมา สมอของฉันค่อยๆ ตอบคำถามเหล่านี้ไปที่ละข้อ แล้วฉันก็ก้มมองกางเกงยีนตัวเก่ากับเสื้อกันหนาวหลวมๆ ของตัวเอง ถึงจะไม่แน่ใจว่าเครื่องแบบแม่บ้านควรเป็นอย่างไร แต่มันคงไม่ใช่แบบนี้แน่ ฉันเปิดกระเป๋าดูแล้วหยิบชุดเดรสผ้าฝ้ายสีเทาตัวยาวออกมาแทบจำไม่ได้เลยว่าเอาชุดนี้มาด้วย แต่ตอนนั้นบางส่วนของสมอของฉันคงจะคิดถึงเสื้อผ้าที่ไม่ต้องรัดแน่นๆ ฉันรีบถอดเสื้อกันหนาวออก และกำลังจะรูดซิปกางเกงยีนตอนเห็นขาท่อนล่างซึ่งเดินอยู่นอกหน้าต่างห้องใต้ดินที่ผนังข้างตัวบ้าน ฉันกลืนหายใจจนกระทั่งเห็นรองเท้าบูตหนังกลับสีน้ำตาลพร้อมเชือกผูก มันไม่ใช่รองเท้าของเขา ฉันมองพลางยกเสื้อกันหนาวขึ้นมาบังเสื้อชั้นใน ขณะที่เจ้าของรองเท้าเดินไปมาแล้ววนเป็นครึ่งวงกลม ผู้ชายคนนี้ทำบ้าอะไรอยู่เนี่ย ฉันรู้สึกถึงความโกรธที่พุ่งขึ้นมา จึงผลักบานหน้าต่างให้เปิดออกโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย ก่อนจะยื่นศีรษะออกไปโดยเอาแขนสองข้างเกาะขอบหน้าต่างไว้

“นี่ คุณ”

ไม่มีคำตอบ ฉันกระแอมเสียงดัง แต่ยังคงไม่มีคำตอบ

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า”

“ผมคิดว่าคุณไม่น่าจะช่วยอะไรได้นะ”

ฉันประหลาดใจที่ได้ยินสำเนียงอังกฤษตอบกลับมา และเริ่มคิดไปแล้วว่าทำไมไม่ได้ติดอยู่กับตัวของใครสักคนเลย ฉันยังไม่เห็นหน้าของเขาแต่ก็อ่านลักษณะบางอย่างของเขาได้แล้ว นี่คือ

สิ่งที่ฉันทำมาตลอด การอ่านคนนะ ถึงบางครั้งมันจะสร้างปัญหาให้ฉันก็เถอะ คนคนนี้ดูใจลอย เหมือนกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง และไม่มีความสุข

“คุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี้จะ” ฉันสนทนากับหน้าข้างของเขาคือ

“ผมคิดว่านั่นไม่ใช่ฐานะการอะไรของคุณสักนิดเลยนะ แล้วคุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี้จะ”

“ฉันอยู่ที่นั่น” ฉันตอบ แอบเสียใจที่ไม่ปิดมูลิไปเสียแต่แรก “เพราะฉันเชิญคุณไปถ้ามองที่อื่นเถอะ” เสียงฉันสั้นเล็กน้อย แม้จะไม่พร้อมเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้า แต่ฉันก็ต้องการความเป็นส่วนตัวเหมือนกัน ฉันได้ยินเสียงรองเท้าบูตของเขาเสียดสีกับพื้นดิน และพอรู้ตัวอีกที เขาก็ยอตัวลงมา ใบหน้าของเขาจึงปรากฏอยู่ตรงหน้าฉัน เป็นใบหน้าที่ไม่เข้ากับเสียงพูดซึ่งฟังดูคมกริบจนเหมือนจะตัดนิ้วเราให้ขาดได้เลยสักนิด ดวงตาสีน้ำตาลหรือสีเขียว หรือไม่ก็สีเฮเซลนัทของเขาฉายแววอบอุ่น ผมของเขาดกลงมาปรกตาอยู่ตลอด แต่สีหน้าดูกลางแคลงเหมือนคนที่พร้อมทำหายทุกคำที่เราพูดออกไป

“เมื่อที่คุณพูดว่าถ้ามองเธอ” เขาถาม ดูซับซ้อนอย่างเห็นได้ชัด “คุณเดินทางข้ามเวลามาจากยุค 80 หรือไงเนี่ย”

ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองไม่ชอบอะไรมากกว่ากัน ระหว่างการถูกเมินกับถูกล้อเลียน รอยยิ้มของเขาทำให้อยากยิ้มตามได้อย่างน่าหงุดหงิด เป็นรอยยิ้มซึ่งเผยให้เห็นฟันที่ไม่สมบูรณ์แบบ และฉันก็อ่านได้ว่ามันเป็นผลมาจากความหลงใหลทางด้านกีฬาช่วงสั้นๆ ของเขา น่าจะเป็นฟุตบอล ลูกบอลกระแทกหน้าเขาตอนยืนขวางลูกโทษ แล้วฉันก็ยิ้ม ก่อนจะหยุดก็ทันที

“นี่ ถ้าคุณไม่หยุดตามเกาะเกาะหรือทำอะไรก็ตามที่คุณกำลังทำอยู่ ฉันจะโทร.แจ้งตำรวจนะ”

เขายกมือทั้งสองขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้

“ขอโทษที นี่คุณ ผมชื่อเฮนรีครับ” เขาเอ่ยพลางยื่นมือให้ฉันจ้องมันและมองขณะที่เขาหดมือกลับไปอย่างชัดเจน

“ผมไม่ได้แอบมองคุณทางหน้าต่างเลย รับรองได้ ผมกำลัง...ผมกำลังหาอะไรบางอย่างนะ”

น่าเชื่อตายละ ฉันคิด

“คุณทำอะไรหยาละ”

“อืม...” เขามองรอบๆ พื้นที่รกร้างระหว่างบ้านของมาดามโบวเดนกับบ้านของเพื่อนบ้าน เอามือเสยผมที่ยุ่งเหยิงอยู่แล้วให้ยุ่งมากขึ้น “ผมไม่ได้ทำมันหายซะทีเดียว...”

ฉันกลอกตา เขาเป็นพวกถ้ามองแงๆ หรืออะไรทำนองนั้น โอ้คนลามก! คำนี้แหละ ตอนที่ฉันกำลังจะพูดคำนี้ เขาก็โพล่งคำที่ฉันไม่คาดคิดออกมา

“ซ้ากนะ! ผมกำลังมองหาซ้าก—”

“โอ๊ะ ตายจริง มีคนตายที่นั่นแหละอ้อ ว่าแล้วเชียว ฉันรับรู้ได้เลยว่าบรรยากาศที่นี่พิลึกชอบกล รู้สึกได้ทันทีที่มาถึง—”

“ไม่ครับ ไม่ใช่ ให้ตายเถอะ ไม่ ไม่ใช่ซ้ากแบบนั้น” เขาก้มศีรษะลงเพื่อสบตาฉันอีกครั้ง “คืออย่างนี้ครับ ผมรู้ว่าอาจฟังดูประหลาด แต่ผมรับรองได้ว่ามันไม่ใช่อะไรไม่ดีเลย แค่อธิบายยากนะ”

ไม่มีใครพูดอะไรอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เขาคู้ตัวอยู่ข้างกำแพงทรงจั่ว ส่วนฉันก็ยืนอยู่บนเก้าอี้ครวโดยที่ครึ่งตัวยื่นออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนั้นเองที่ฉันได้ยินเสียงกระดิ่งดังขึ้น

“เสียงอะไรนะ” เขาถาม พยายามจะมองเข้ามาข้างใน
ฉันมองไปรอบ ๆ และเห็นกระดิ่งหน้าต่างโบราณมาก ๆ
ลูกหนึ่งที่มีสายไฟวิ่งหายไปเหนือเพดาน จากสิ่งต่างๆ ที่เห็น
ดูเหมือนว่าฉันกำลังใช้ชีวิตอยู่ในละครเรื่อง *ดาวน์ตันแอบบี*¹
จริงๆ เลย แล้วฉันก็หันกลับไปหาเขา เฮนรีคนนั้นนะ
“ช่วยอะไรสักอย่างเถอะ ไม่ว่าคุณจะทำอะไรอยู่ก็ตาม
ช่วยไปหาที่อื่นเถอะนะ” ฉันเอ่ยแล้วปิดหน้าต่างใส่หน้าเขาอย่างแรง

¹ *Downton Abbey* (ปี 1912 - 1926) ละครย้อนยุคของอังกฤษ
พูดถึงตระกูลสูงศักดิ์ในศตวรรษที่ 20 แห่งหนึ่งกับเหล่าคนรับใช้และเหตุการณ์
สำคัญที่ส่งผลต่อชีวิตของทุกคนในศตวรรษ